

Arrest

nr. 228 065 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 maart 2018 in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vluchtproblemen en omdat er geen geloof gehecht kon worden aan het door verzoekers aangemeten profiel, hun identiteit, hun etniciteit, hun scholingsniveau, hun familiale en sociale netwerk en waar dat netwerk zich bevindt, waardoor verzoekers het CGVS niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en zij aldus de noodzakelijke medewerking bij de beoordeling van hun mogelijkheden tot hervestiging weigerden te verlenen. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 208 656 van 3 september 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming volharden in hun voorgehouden problemen met de taliban en herhalen zij dat de veiligheidssituatie in Ghazni slecht is.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer:

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen inzake hun vluchtrelaas, hun aangemeten profiel, hun werkelijk familiaal netwerk en de financiële situatie van hun familie, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid dienaangaande kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers werpen op dat volgende essentiële documenten en informatie betreffende hun aanvraag niet in acht werd genomen: het schrijven van hun raadsman, het document dat bewijst dat verzoekers vader voor de Tsjetsjeense autoriteiten in Afghanistan heeft gewerkt, de identiteitskaarten en verblijftitels van allerlei neven en nichten van verzoekster die allemaal afkomstig zijn uit Ghazni, en informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Ghazni en de stad Kabul.

De Raad stelt vast dat de brief van hun raadsman dateert van 16 oktober 2018 terwijl verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming pas werd geregistreerd op 20 november 2018. Er kan bezwaarlijk van de asiendiensten worden verwacht dat zij reeds rekening houden met het schrijven van verzoekers hun raadsman en de erin vermelde nieuwe elementen en bijgebrachte documenten indien er nog geen volgend verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd. De commissaris-generaal kan hier derhalve geen onzorgvuldigheid verweten worden.

Verzoekers voegen bij onderhavig verzoekschrift de brief van hun raadsman van 16 oktober 2018 samen met voormelde documenten.

Wat betreft het document dat zou moeten bewijzen dat de vader van verzoeker voor de Tsjetsjeense autoriteiten heeft gewerkt, stelt de Raad vast dat verzoekers hier tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enig gewag van hebben gemaakt, laat staan dat zij omwille hiervan vervolging zouden vrezen. In het verzoekschrift wordt evenmin geconcretiseerd op welke wijze de tewerkstelling van verzoekers vader, zo hier al enig geloof aan kan gehecht worden daar het desbetreffend document slechts een fotokopie betreft en het document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de inhoud ervan niet geverifieerd kan worden, in hoofdte van verzoekers een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt.

Waar de raadsman van verzoekers in voormelde brief aangeeft dat tal van familieleden van verzoekster, waaronder haar twee broers, de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend omdat zij van Ghazni afkomstig zijn en identiteitskaarten van allerlei neven en nichten van verzoekster bijbrengt, wijst de Raad er op dat hun oorspronkelijke afkomst uit Ghazni niet betwist wordt. Dient benadrukt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te gebeuren. Verzoekers gaan er volledig aan voorbij dat zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun vorig verzoek geoordeeld hebben dat zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over hun identiteit, de omvang van hun sociaal netwerk en waar dit netwerk zich bevindt waardoor zij niet hebben toegelaten om op basis van hun verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kunnen steunen en zij de asielinstanties dan ook verhinderen te beoordelen of zij in staat zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten hun regio van herkomst, in hun levensonderhoud te voorzien. Daar verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek er niet in slagen hun geloofwaardigheid ter zake te herstellen, laten verzoekers nog steeds niet toe de

redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigeren zij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van hun mogelijkheden tot hervestiging.

Informatie betreffende de situatie in Ghazni en de stad Kabul, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen.

In zoverre het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal van 5 maart 2018, wijst de Raad er op dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek nogmaals te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2019, voeren verzoekende partijen aan dat in de motivering van de beschikking een motief wordt toegevoegd waardoor de Raad zijn bevoegdheid te buiten gaat. Verzoekende partijen vervolgen dat zij een document indienden waaruit blijkt dat verzoekers vader tewerkgesteld was bij de Tsjechische autoriteiten. Verzoekende partijen stellen dat zij verschillende familieleden hebben, broers en neven, die hier in België een beschermingsstatus hebben gekregen. Verzoekende partijen wijzen er op dat de Raad in zijn beschikking motiveert over de informatie en de vestigingsmogelijkheid in Kabul en Ghazni, maar dat dit een motivering is die niet in de bestreden beslissing staat. Zij vervolgt dat er door haar nieuwe elementen zijn toegevoegd aan haar actueel verzoek en dat het aan het Commissariaat-generaal is om die te onderzoeken, niet aan de Raad. Ze wijzen erop dat dit zelfs het geval moet zijn voor de verzoeker die in een vorig verzoek gelogen heeft. Zij menen dat deze toegevoegde informatie de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Verzoekende partijen zijn ook gegriefd door het feit dat zij de door hen meegenomen elementen bij het indienen van hun nieuw verzoek niet mochten neerleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen herhalen dat

zij verschillende familieleden hebben die erkend zijn of die subsidiaire bescherming hebben gekregen en dat wat hen betreft er geen twijfel is over hun afkomst uit Gazni. Zij vragen zich dan ook af waarom zij op een andere manier worden behandeld en stellen nogmaals oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Ghazni.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. De verzoekende partijen beperken zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaan op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengen die vermogen een ander licht te werpen op de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

4.3. De Raad benadrukt dat het vorig, eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 208 656 van 3 september 2018 omdat het door hen ingeroepen vluchtrelaas, waarin zij tot op heden volharden (in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming), ongeloofwaardig is en zij niet aannemelijk maken in Afghanistan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die ter terechtzitting zeer algemeen opmerken dat eerste verzoekende partij bij het vorig verzoek om internationale bescherming heeft gelogen zonder dat zij concretiseren om welke leugens het gaat, in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die een ander licht vermogen te werpen op voormelde beoordeling in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming.

4.4. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting opnieuw verwijzen naar hun oorspronkelijke herkomst en zij beklemtonen afkomstig te zijn uit Ghazni, benadrukt de Raad dat, zoals in de beschikking van 10 juli 2019 reeds werd opgemerkt, aan verzoekende partijen hun oorspronkelijke afkomst uit Ghazni niet wordt getwijfeld. Deze wordt niet betwist.

Dit werd in diezelfde zin reeds eerder door de Raad (vast)gesteld, daar waar in het kader van verzoekende partijen hun vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest nr. 208 656 van 3 september 2018 het volgende werd opgemerkt: *“Daar waar verzoekende partijen nog benadrukken dat nergens betwist wordt dat zij afkomstig zijn uit het dorp Noghay in het district Ghazni van de provincie Ghazni, bemerkt de Raad dat inderdaad niet betwist wordt dat verzoekende partijen van daar afkomstig zijn. Evenwel blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen afleggen over hun identiteit, de omvang van hun sociaal netwerk en waar dit netwerk zich bevindt en niet toelaten om op basis van hun verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kunnen steunen. Verzoekende partijen verhinderen de asielinstanties dan ook te beoordelen of zij in staat zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten hun regio van herkomst, in hun levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laten zij niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigeren zij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van hun mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming. Voormelde houding van verzoekende partijen doet dan ook besluiten tot het wel degelijk aanwezig zijn van een redelijk vestigingsalternatief in Afghanistan in hun hoofde.”*

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidig tweede verzoek geen nieuwe elementen bij die hier een ander licht op vermogen te werpen. Ze blijven immers louter bij hun eerder afgelegde verklaringen, waarbij zij benadrukken uit Ghazni afkomstig te zijn. Aan die oorspronkelijke herkomst wordt echter niet getwijfeld, doch verzoekende partijen slagen er alzo niet in afbreuk te doen aan of een aannemelijke verklaring te bieden voor de in het kader van hun vorig verzoek gedane bevindingen waarbij werd vastgesteld dat zij informatie achterhouden omtrent hun familiale en extra-familiale netwerk in Afghanistan, een netwerk dat zij trachten te verhullen. Het komt aan verzoekende partijen toe om, in het kader van de medewerkingsplicht die op hen rust, open kaart te spelen en zelf concrete toelichtingen hierover te verstrekken zodat op een correcte wijze een inschatting kan worden gemaakt van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kunnen steunen. Verzoekende partijen verhinderen dit evenwel door halsstarrig in eerdere verklaringen te volharden en louter hun oorspronkelijke herkomst uit Ghazni te belichten en te beklemtonen.

4.5. Zoals in de beschikking van 10 juli 2019 al werd opgemerkt, zijn de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten niet van aard het voorgaande in een ander daglicht te plaatsen.

De beschikking duidt dienaangaande het volgende aan:

“Verzoekers werpen op dat volgende essentiële documenten en informatie betreffende hun aanvraag niet in acht werd genomen: het schrijven van hun raadsman, het document dat bewijst dat verzoekers vader voor de Tsjetsjeense autoriteiten in Afghanistan heeft gewerkt, de identiteitskaarten en verblijftitels van allerlei neven en nichten van verzoekster die allemaal afkomstig zijn uit Ghazni, en informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Ghazni en de stad Kabul.

De Raad stelt vast dat de brief van hun raadsman dateert van 16 oktober 2018 terwijl verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming pas werd geregistreerd op 20 november 2018. Er kan bezwaarlijk van de asieldiensten worden verwacht dat zij reeds rekening houden met het schrijven van verzoekers hun raadsman en de erin vermelde nieuwe elementen en bijgebrachte documenten indien er nog geen volgend verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd. De commissaris-generaal kan hier derhalve geen onzorgvuldigheid verweten worden.

Verzoekers voegen bij onderhavig verzoekschrift de brief van hun raadsman van 16 oktober 2018 samen met voormelde documenten.

Wat betreft het document dat zou moeten bewijzen dat de vader van verzoeker voor de Tsjetsjeense autoriteiten heeft gewerkt, stelt de Raad vast dat verzoekers hier tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enig gewag van hebben gemaakt, laat staan dat zij omwille hiervan vervolging zouden vrezen. In het verzoekschrift wordt evenmin geconcretiseerd op welke wijze de tewerkstelling van verzoekers vader, zo hier al enig geloof aan kan gehecht worden daar het desbetreffend document slechts een fotokopie betreft en het document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de inhoud ervan niet geverifieerd kan worden, in hoofde van verzoekers een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt.

Waar de raadsman van verzoekers in voormelde brief aangeeft dat tal van familieleden van verzoekster, waaronder haar twee broers, de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend omdat zij van Ghazni afkomstig zijn en identiteitskaarten van allerlei neven en nichten van verzoekster bijbrengt, wijst de Raad er op dat hun oorspronkelijke afkomst uit Ghazni niet betwist wordt. Dient benadrukt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te gebeuren. Verzoekers gaan er volledig aan voorbij dat zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun vorig verzoek geoordeeld hebben dat zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over hun identiteit, de omvang van hun sociaal netwerk en waar dit netwerk zich bevindt waardoor zij niet hebben toegelaten om op basis van hun verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kunnen steunen en zij de asielinstanties dan ook verhinderen te beoordelen of zij in staat zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten hun regio van herkomst, in hun levensonderhoud te voorzien. Daar verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek er niet in slagen hun geloofwaardigheid ter zake te herstellen, laten verzoekers nog steeds niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigeren zij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van hun mogelijkheden tot hervestiging.

Informatie betreffende de situatie in Ghazni en de stad Kabul, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen.”

De verzoekende partijen slagen er niet in hier een ander licht op te werpen. Zij beperken zich ter terechtzitting immers tot het op algemene wijze verwijzen naar het door hen neergelegde document betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader bij de Tsjetsjeense autoriteiten –zonder enigszins afbreuk te doen aan hetgeen in de beschikking omtrent dit stuk wordt vastgesteld- en het herhalen dat verschillende van hun familieleden hier in België een beschermingsstatus hebben gekregen. De Raad onderstreept in dit verband dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve geenszins steunen op enkele familieleden die wel internationale bescherming zouden

hebben verkregen, doch zij dienen op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in hun land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen, alwaar zij echter in gebreke blijven.

Waar verzoekende partijen voorts aanvoeren dat zij de door hen meegenomen elementen bij het indienen van hun nieuw, volgend verzoek niet mochten neerleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, betreft dit niets meer dan een blote bewering die zij niet in het minst weten te staven of aannemelijk te maken. Nergens uit het administratief dossier blijkt immers en verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat hen zou zijn verhinderd om bepaalde elementen niet neer te leggen of aan te brengen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt daarentegen dat aan verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende werd medegedeeld: *“U moet documenten voorleggen die uw identiteit en herkomst (dus ook nationaliteit), de identiteit van uw familieleden, uw reisweg, landen van eerder verblijf en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet alle stukken die u in uw bezit heeft voorleggen. U moet al het mogelijke doen om bewijsstukken zo snel mogelijk te bekomen, eventueel door u tot familieleden of andere personen in uw land van herkomst of in andere landen te wenden”* (administratief dossier ‘Z-aanvraag’, stuk 5 map ‘inventaris + documenten DVZ’, “overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten” van 18 januari 2019). Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij tal van documenten, zoals o.a. een origineel attest van woonst en voorts o.a. kopieën van de taskara’s van haar ouders en een tiental foto’s, heeft neergelegd. Uit niets blijkt echter dat de verzoekende partijen bepaalde documenten die zij wensten neer te leggen, niet zouden hebben mogen neerleggen. Verzoekende partijen weten hier allerminst in te overtuigen en hun kritiek aan het adres van de asielinstanties kan dan ook geenszins worden aanvaard. Het ontbreekt deze kritiek aan enige feitelijke grond.

De Raad herhaalt voorts dat waar de raadsvrouw van verzoekende partijen reeds op 16 oktober 2018 een schrijven met betrekking tot verzoekende partijen aan het Commissariaat-generaal richtte, de verzoekende partijen zelf pas iets meer dan een maand later, meer bepaald op 20 november 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in het kader van hun volgend verzoek zelf de nieuwe elementen op basis waarvan zij een nieuw verzoek om internationale bescherming indienen aan te geven en zo mogelijk de documenten waarop zij zich steunen neer te leggen. In het licht van die verantwoordelijkheid die op verzoekende partijen rust, kan het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken en/of het Commissariaat-generaal worden verweten geen rekening te houden met documenten die hen niet worden voorgelegd, ook al zouden zij eerder door de raadsman van verzoekende partijen per schrijven aan (een van) de voormelde asielinstanties zijn overgemaakt, op een moment dat er echter nog geen sprake was van huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

4.6. De Raad wijst erop dat aan verzoekende partijen hun Afghaanse nationaliteit en hun oorspronkelijke herkomst uit Ghazni niet wordt getwijfeld. Hun verblijf nadien in Iran staat evenmin ter discussie

Echter, zoals hoger en ook eerder al door de Raad bij voornoemd arrest in het kader van hun vorig verzoek alsook in het kader van huidig verzoek bij de beschikking van 10 juli 2019 werd opgemerkt, leggen de verzoekende partijen geen geloofwaardige verklaringen af over en bieden zij geen zicht op hun profiel en (de omvang van) hun (familiaal) netwerk en waar dat netwerk zich bevindt. Ze laten alzo niet toe om op basis van hun verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kunnen steunen en verhinderen dan ook te beoordelen of zij in staat zijn om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten hun regio van herkomst, in hun levensonderhoud te voorzien. Daar verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek er niet in slagen hun geloofwaardigheid ter zake te herstellen, laten zij nog steeds niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigeren zij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van hun mogelijkheden tot hervestiging. De verwijzing naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Ghazni en Kabul is te dezen om die reden dan ook niet dienstig. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Betreffende de kritiek als zou de Raad zijn bevoegdheid te buiten gaan, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn

geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Verzoekende partijen gaan er blijkbaar aan voorbij dat de Raad in deze de stukken heeft betrokken die zij bij het verzoekschrift hebben gevoegd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS